

6.2. Турският език и интерференцията

Известно е, че турският език е с морфемен строеж на думата и *SOV* строеж на изречението.

Изследванията около интерференцията на турския език върху някакъв втори език при овладяването му са значително ограничени. Пфаф (1985) наблюдава речта на турски деца, овладяващи немски език в Германия, и грешките, които допускат те при овладяване на категорията *род* в немския език.

А. Бакус (1992) разглежда смесването на езиците от турци, говорещи холандски език като втори език, и явления като *заемане*. Хр. Кючуков (1992) прави класификация на устните грешки на турски деца, овладяващи български език като втори в условия на училищно обучение.

В бившия Съветски съюз съществуват редица публикации, в които се разглеждат интерферентните проблеми при овладяването на руски език като втори от тюркоезичните народи.

Ще направим кратък обзор на тези публикации, защото и тук, както в нашия случай, деца с майчин език от тюркската езикова група овладяват славянски език като втори, т.е. процесите на интерференция са почти еднакви.

В. Маров и К. Токтибаева (1990) предлагат обученето по руски език на казахи да започне с тези структурни особености, които съществуват в родния език на обучаваните. Авторите твърдят, че в този случай възниква своеобразно явление, което улеснява овладяването на втория език, и те го наричат „*междуетикова конвергенция в речта на билингвите*“.

М. Хасанова (1990) обръща внимание на употребата на предлозите в отделните падежи в руския език от ученици казахи. Авторката прави класификация на грешните употреби на предлозите, която включва:

- *замяна на предложни конструкции с безпредложни;*
- *замяна на безпредложни конструкции с предложни;*
- *смесване на предложните конструкции, изразяващи пространствени, временни и причинни отношения;*
- *неправилно съгласуване на предлози и падежи.*

Причините за тези грешки се крият в липсата на предлози в тюркските езици, в това число и в казахския, а те се предават чрез наставки към дадената дума.